

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περὶ σσεύματα μεγάλα δίχως νᾶχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστο Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστο γέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονισμὸν.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μίς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιά δικάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεπτὰ,
καὶ στείλετέ μας πολλὰ λεπτά.

Ἐκατὸν ὀγδόντα ἕνα,
κι' ὄλο λόγια μασσημένα.

Εἰδησις αὐθεντικὴ κι' ἀληθῶς πραγματικὴ.

Ἦλθε λοιπὸν κι' ὁ βασιλεὺς ἴστον καθαρὸν ἀέρα,
καὶ μόλις τὸ ποδᾶρι του ἐπάτησ' ἔδῳ πέρα,
ἢ φλογερὰ καρδία του εὐθὺς ἀνεπτερώθη
καὶ ὡς νὰ τὸν ἐξύπνησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
μονάχος ἀπεφάσισε χωρὶς τὸν Κωνσταντῖνον
νὰ μεγαλώσῃ ἄγρηγορα τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Ἄφου λοιπὸν ἐρρέμβασε ἴστοις τάφους κατὰ μόνας
ἐπῆγε κι' εἶδε ὑστερα τοῦ ἔθνους τοὺς στρατῶνας,
τὰ ναύκλαστρα, τὸν ναύσταθμον, τοὺς νεωσοίκους
[ὄλους,
τὸ πεζικόν, τὸ ἱππικόν, τῆς βάρκαις καὶ τοὺς στόλους.
Μὰ εἶδε καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς λοιποὺς σπαθίτους
κι' ὅ,τι συνδέεται σφικτὰ μὲ τὴν τιμὴν τοῦ κράτους.

Καὶ ὅπως λέγει ὁ « Αἰών, » ὁ βασιλεὺς μὲ πόνον
ἐπῆγε πρὸς ἐπίσκεψιν ἴστοις τάφους τῶν προγόνων,
καὶ μὲ μεγάλην ἔξαρσιν καὶ φρόνημα γενναῖον
ὠμίλησε μὲ τὰς σκιὰς τῶν Κολοκοτρωναίων
γιὰ Κολοκοτρωναίτικες τοῦ ἔθνους ἀμαρτίαις,
γιὰ τοὺς συχνοὺς πολέμους μας καὶ τῆς ἐπιστρατείας.

Καὶ ἀτενίσας ἔπειτα ἴστα δώματα τοῦ Πλάστου
μὲ ὄλον τὸ ἀγέρωχον βασιλικόν τοῦ σχῆμα,
αὐτοστιγμὴν διέταξε τὰς τόσας στρατιάς του
γυμνάσια πρὸς πόλεμον ν' ἀρχίσουν παρχρήμα.
Κι' ἀπὸ παντοῦ ἐσάλπισε ἢ σάλπιγξ τῶν πολέμων
κι' ἀντήχησε τὸ σάλπισμα ἴστον Δύσιν καὶ ἴστον Αἴμον.

Πολλὰ δ' εἰπὼν περὶ πολλῶν καὶ τοῦ σαθοῦ μας
[σκάφους,
τοῦ Εὐγενίδου τὸ σπαθὶ ἐτρόχισε ἴστοις τάφους.
Καὶ τοῦτο εἶναι γεγονόςδ σπουδαῖον τῶν αἰώνων!
ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ν' ἀφήσῃ τὸ ραχάτι
καὶ νὰ λαλῇ μὲ τὰς σκιὰς τῶν ἱερῶν προγόνων...
ἢ κάποιος φουρνος ἄχάλασε ἢ θά συμβαίῃ κατι.

Τοιαύτας γράφει ὁ « Αἰών » αὐθεντικὰς εἰδήσεις
καὶ βράζει πᾶς Ἀνατολῇ καὶ βράζει πᾶς Δύσει.
Μὰ ὄλα εἶναι ὄνειρα καὶ μιά ψευτιά μεγάλη,
οὐδ' ὁ Μεγαλειότατος τοῦς τάφους ἐπερκάσθη,
ἀλλὰ γιὰ πείσμα τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος καὶ πάλι
εἰς τοῦ Τρικοῦπη μοναχὰ τὸν σίον ἐπορεύθη.

